

Post, molitev, vera in čudeži

K razmišljanju o povezavi med postom, molitvijo, vero in čudeži me je spodbudil odlomek iz Markovega evangelija, ki govori o ozdravitvi božjastnega dečka (prim. Mr 9,14-29). Oče bolnega dečka je najprej prosil učence, da bi izgnali hudega duha iz njega, vendar ga ti niso mogli izgnati. Ko je oče nato zagledal Jezusa, ga je prosil: *“Če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj”* (Mr 9, 22b). Jezus mu je na prošnjo odgovoril: *“Glede tega ‘če moreš’ pa vse je mogoče tistemu, ki veruje”* (Mr 9, 23). Oče je Jezusu takoj zatrdil, da veruje in da naj pomaga njegovi neveri, nato je Jezus dečka ozdravil. Ko so kasneje učenci spraševali Jezusa, zakaj oni niso mogli izgnati hudega duha, jim je Jezus odgovoril: *“Ta rod se lahko izžene le z molitvijo (in postom)”* (Mr 9, 29b).

Na prvi pogled bi lahko izgledalo, da Jezus ozdravlja z neko drugačno tehniko kot učenci, in je zato bolj uspešen. Vendar post in molitev pri Jezusu nista neko zgolj zunanje opravilo, ampak tudi notranja drža, ki ga na poseben način zbližuje z Bogom Očetom. Iz te bližine z Očetom raste njegova moč, s katero dela čudeže. V postu in molitvi raste njegova vera, v moči vere pa Jezus ozdravlja. Pou-darek glede vere je še bolj viden pri evangelistu Mateju. Ko učenci vprašajo Jezusa, zakaj oni niso mogli izgnati hudega duha, jim Jezus odgovori: *“Zato, ker imate malo vere. Resnično povem vam: Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: ‘Prestavi se od tod tja!’ in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče”* (Mt 17,20). Učenci imajo torej premalo vere, molitev in post pa bi jim lahko pomagala v rasti vere. Zato nas najprej zanima, kakšen je odnos med molitvijo in postom na eni ter vero na drugi strani.

Molitev, miloščina in post imajo v vseh religijah pomembno vlogo kot sredstva v duhovnem življenju. Molitev je takorekoč pogoj duhovnega življenja, življenja iz vere. Molitev je za duhovno življenje to, kar je utripanje srca in dihanje za telesno življenje. Zato je treba neprenehoma moliti. Vsaka odprtost za skrivnost, za nekaj več, je že lahko molitev. Ko se človek zave, da ga nekaj presega, da je ustvarjeno bitje, da je nekdo nad njim, je to zanj že začetek molitve. Kadar človek išče stik z Bogom, oziroma se mu odpira, moli. Molitev je prav ta odnos, ki ga goji človek do Boga in Bog do človeka. In vsakdo, kdor v molitvi (v tem odnosu) vztraja, se zedinja z Bogom, z njegovo voljo. Če se torej v molitvi odpiramo Bogu, ga s tem bolje spoznavamo in hkrati naša vera postaja bolj trdna. Od tod Jezusu tako močna vera, saj je bil stalno v stiku z Bogom Očetom.

Eden od načinov molitve pa je lahko tudi post. V mnogih religijah pomeni post stanje iskanja in zadoščevanja. Že antičnemu človeku je post pomagal biti blizu božanstvu, delal ga je podobnega Bogu in ga vodil k pristnemu odnosu z njim. Post je v antičnem svetu osvobajal dušo vseh okov počutnosti, da bi človek s tem dosegel očiščenje ter približanje in zedinjenje z božanskim. Predvsem preroki in duhovniki v preročiščih so se postili, da bi ljudem posredovali božja sporočila. V judovskem okolju pa je bil post vedno povezan z molitvijo. Zavest krivde zaradi storjenih grehov je Jude vedno znova nagibala k pokori. Post v njihovem svetu je bil znamenje pokornosti in volje do poboljšanja dejanj. Edino Bog odpušča grehe (prim. Mr 2,7). Zato je post za Jude neke vrste sprava za greh, pome-

ni vrnitev k Bogu, pomeni spreobrnjenje. Celotni Izrael je na dan pokore (Jom Kipur) priznaval svojo grešnost ter prosil za božje odpuščanje in očiščenje.

Poleg tega je bil post pri Judih znamenje goreče molitve, bil je pokazatelj resne namere, večkrat je bil mišljen kot priprava na srečanje z Bogom. Iz Svetega pisma poznamo kar nekaj štiridesetdnevnik postov, katerim so sledili pomembni dogodki. Preden je prejel deset zapovedi, je Mojzes štirideset dni in noči preživel z Jahvejem na Sinaju, ne da bi kaj jedel ali pil (prim. 2 Mz 34,28); Elija se je postil štirideset dni na poti proti gori Horeb, preden se je srečal z Bogom (prim. 1 Kr 19,8); podobno se je Daniel pred svojimi videnji nekaj časa postil. Takole pravi: *“Obrnil sem svoj obraz k svojemu Gospodu Bogu, da bi ga iskal z molitvijo in s prošnjami, s postom v raševini in pepelu”* (prim. Dan 9,3). Štiridesetdnevni Jezusovega posta se bomo dotaknili kasneje. Post človeka razpoloži za tisto, kar mu Bog želi razodeti, naredi ga sposobnega za srečanje z Bogom.

V Svetem pismu je veliko primerov posta, s katerim hočejo ljudje odvrniti nesrečo. Tudi v tem primeru je post oblika vrnitve k Bogu, vrnitve k dobremu ter odpoved slabemu. Post v teh primerih pomeni predvsem priznanje lastne krivde in voljo poplačati krivdo s postom. Post v teh primerih naredi na Boga velik vtis, ublaži njegov srd in pomaga uslišati razne prošnje. Najbolj tipičen primer takega posta so Ninivljani, od katerih Bog odvrne nesrečo (prim. Jon 3,5). Na podoben način se posti kralj David, ko prosi za svojega sina, ki kasneje sicer umre. S postom naj bi se torej človek spreobrnil in se vrnil na pota pravičnega in na ta način prišel v večjo bližino Božje milosti.

Med Judi se je v veliki meri pojavljal tudi post, ki je bil samo zunanji, ki ni vključeval notranje spreobrnitve srca. Tak post Jezus graja, podobno kot graja molitve, ki so samo

blebetanje. Tak post in take molitve ne vodijo v bližino Boga, ampak so zgolj predstava za ljudi - zato vera posameznika v teh primerih ne raste. Podobno sta nepravi post grajala že preroka Izaija in Jeremija (prim. Iz 58,1-5). Izaija je tako poklican, da najprej oznani izraelskemu ljudstvu njegove grehe in prestopke. Iz zavesti grešnosti namreč človek spoznava, da je pred Bogom nič, in ker bi pred Njim rad vsaj nekoliko popravil škodo, zadostil za svojo krivdo, zato se človek posti. Hkrati pa je nujno, da to krivdo/škodo tudi dejansko popravi, sicer post pred Bogom nima prave vrednosti. Izaija nam daje primer, ko izraelsko ljudstvo vpije k Bogu: *“Zakaj se postimo, ti pa tega ne vidiš, pokorimo svojo dušo, ti pa tega ne veš?”* (Iz 58,3). Bog ljudstvu odgovarja: *“Glejte, na dan svojega posta opravljate svoj posel in priganjate vse svoje delavce. Glejte, postite se tako, da se pravdate in prepirate, da se bijete z zlobno pestjo”* (Iz 58,3-4). Problem njihovega posta je torej v tem, da je to le zunanji obred, ki zla ne ruje, temveč ga zakriva. Jeremiji Bog odgovarja še s strožjimi besedami. *“Čeprav se postijo, ne slišim njihovega vzdikljanja; čeprav darujejo žgalno in jedilno daritev, mi nista všeč. Temveč z mečem, z lakoto in s kugo jih pokončam”* (Jer 14,12). Tudi modri Sirah toži nad človekom, ki se za svoje grehe posti, potem pa gre in spet greši (prim. Sir 34, 26).

Nasprotno od tega je pravi post povezan s spreobrnjenjem, popravo krivic in z dobrimi deli. *“Mar ni to post, kakršnega sem izbral: da odpneš krivične spona in razvežeš vezi jarma, da odpustiš na svobodo zatirane in zlomiš vsak jarem? Mar ni v tem, da daješ lačnemu svoj kruh in pripelješ uboge brezdomce v hišo, kadar vidiš nagega, da ga oblečeš in se ne potuhneš pred svojim rojakom?”* (Iz 58, 6-7). Tak post je Bogu všeč in vodi v območje Božje ljubezni. Sadovi pravega posta so bogati: Bog odgovarja, uslišuje prošnje, odpušča grešnikom, se razodeva človeku itd. Izaija piše, kaj se zgodi, če se človek s pravim postom obrne k

Bogu. *“Tedaj boš klical in Gospod bo odgovoril, stokal boš in bo rekel: ‘Tukaj sem!’* (Iz 58,9) in *“... postal boš kakor namakan vrt, kakor vodni vrelec, ki mu voda ne usahne”* (Iz 58,11). Vodni vrelec, ki nikoli ne usahne, je v največji meri postal Jezus, ki je bil v molitvi (in postu) zmeraj povezan z Očetom. Ta živa voda ozdravlja mnoge ljudi njihovih bolezni, med ostalimi tudi božjastnega dečka. Jezus s svojo močno ljubeznijo zapolni razpoke, ki so navzoče v celotnem stvarstvu in v posameznem človeku, ki ga ozdravi.

Sedaj, ko smo si ogledali, kako prava molitev in post vodita k Bogu in pomagata pri utrjevanju vere, si oglejmo še, kako je Bog posredoval za ljudi, ki so ga s čistim srcem prosili. Bog je stvarnik zemlje, zato mu ni nič nemogoče. Judje v očitnih posegih Boga (čudežih) zato niso gledali nečesa, kar nasprotuje naravi, pač pa čudeži samo potrjujejo Božjo stvariteljsko moč. Eden največjih čudežev za Jude je bil gotovo izhod iz Egipta, z novimi čudeži pa jih je Bog vedno znova odreševal kot ljudstvo in kot posameznike. Judje so v postu in molitvi večkrat prosili Boga, da bi jih ta uslišal. Ana je zaslužila Samuelovo rojstvo, ker je nerodovitna z vero molila k Gospodu. Ko bi bilo zaradi Hamonovega naklepa skoraj na en ukaz uničeno ljudstvo, je bila uslišana s postom združena molitev Mordehaja, Estere in ostalega izraelskega ljudstva (prim. Est 3,1). Tudi Judita je s pobožno molitvijo in postom nagovorila Boga in z Božjo pomočjo premagala Holoferna. Ko je Ezra peljal Jude iz suženjstva nazaj v Jeruzalem, je razglasil post, da bi se vsi ponižali pred Bogom in si od njega izprosili srečno pot zase (prim. Ezr 8, 21). Iz Stare zaveze je znanih še več čudežev - delali so jih tisti, katerim se je Bog razodeval in so se z njim pogovarjali (molili). Tako je Samuel klical h Gospodu in Gospod je tisti dan dal nevihto in dež (prim. 1 Sam 12, 16-18). Mnogi čudeži pa so povezani še z Mojzesom, Eli-

jem, Elizejem in Izaijem. Elija ozdravi sina vdove (prim. 1 Kr 17,17-23), Elizej obudi mrtvega dečka (2 Kr 4, 31-37). Nihče od teh pa ni primerljiv z Jezusom, ki je veliko ozdravljaj slepe, gluhe, obsedene, mrtve, ki je pomirjal viharje, iz vode delal vino, hodil po vodi, pomnoževal kruh itd. Zato se sedaj obračamo k Jezusu, da nam on pove, kakšen je pravi post in prava molitev.

Post in molitev v Jezusovih očeh

Pred samim začetkom Jezusovega javnega delovanja je Duh odvedel Jezusa v puščavo, kjer je vztrajal štirideset dni. Jezus je tako šel v puščavo, v zunanjo samoto, da bi bil bližje Očetu. Tudi kadar je molil, se je večkrat umaknil na samotni kraj. Jezusov post je bil hkrati preizkušnja njegovega poslanstva, Jezus se v puščavi sooča z nevarnostmi oz. skušnjavami, ki mu pretijo. Iz puščave pa prihaja obogaten, pripravljen na izzive, ki ga čakajo. Takoj začne z ozdravljanji in javnim delovanjem. Če je post postavljen na začetek njegovega javnega delovanja, se je gotovo postil še kdaj pozneje. Na to bi lahko opominjale zadnje vrstice iz odlomka o ozdravitvi božjastnega dečka, čeprav na nekaterih mestih izvemo, da so ga ljudje označevali za požrešneža in pijanca (prim. Mt 11,19; Lk 7, 34). Sicer pa lahko rečemo, da je Jezus ravno skozi post še bolj jasno spoznal svojo nalogo.

Jezus glede posta zagovarja podobno mnenje kot že preroki pred njim. Kadar se človek posti, naj to ne počne kot hinavec, vsem na očeh, ampak pred Bogom - na skrivnem (prim. Mt 6, 16-18). Isto zagovarja Jezus pri molitvi. *“Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil”* (Mt 6,6). Le tak post pripomore k večji veri v Boga, vero pa Jezus zahteva, da se zgodi čudež. Ob tem se moramo zavedati, da post ni namenjen samemu sebi, ampak je to pravzaprav molitev s telesom in dušo.

Zato napotki, ki jih Jezus daje glede molitve, večkrat veljajo tudi za post. Najprej pa na kratko pogledjmo kdaj, kje in kako moli Jezus. Jezus prvi pokliče Boga Abba - Oče (prim. Mr 14, 36). Tako nam pove, da je Bog ljubezen, - nežna, ljubeča in usmiljena - ljubezen, ki ozdravlja. Učenci so kmalu na začetku svoje poti opazili, da se Jezus velikokrat pogovarja z Očetom (moli). *"Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven samotni kraj in tam molil. Simon in njegovi tovariši so mu sledili ..."* (Mr 1, 35). Marko še večkrat omeni, da je šel Jezus večkrat na samo in tam molil (Mr 6,46; Mr 14,32; Mr 15,34). Lahko rečemo, da je Jezus molil pred vsemi pomembnimi dogodki. Preden je izbral ožji krog dvanajstih učencev, je vso noč prečul v molitvi (prim. Lk 6,12 -16), molil je za svoje mučitelje, da bi jim Bog odpustil (prim. Lk 23,34), molil je celo na križu. Molil je tudi pri spremenitvi (prim. Lk 9,28). Najbolj pa je poudarjena Jezusova molitev v vrtu Getsemani. Tu je verjetno tudi najbolj vidno, da molitev daje Jezusu moč in pogum, ki sta mu potrebna. Lahko bi celo posplošili, da Jezus pred vsakim čudežem, ki ga stori, prosi Boga Očeta - moli.

Kot je že zgoraj vidno, je Jezus za molitev izbiral mirne in samotne kraje. Na molitev se je večkrat pripravil tako, da je odšel na goro ali v puščavo (prim. Lk 9,28; Mr 1,35). In kljub temu da je mnogo deloval med ljudmi in so ti večkrat celo samo hodili za njim, se je večkrat umaknil, si vzel čas ter redno in pogosto molil. Tako se je duhovno krepčal in se je vračal k svojim nalogam z novo predanostjo in vedno svež. Tako je bil Jezus kanal, po katerem je zdravilna Božja moč in ljubezen pritekala do drugih.

Ko so ga učenci prosili, naj jih nauči moliti, jim je povedal, kako naj molijo ter za kaj naj prosijo. Pred molitvijo naj odpustijo svojim dolžnikom, da bo tudi Bog njim odpusti (prim. Mt 6,14; Mr 11, 25). Naučil jih je Gos-

podovo molitev in jim hkrati naročil, naj ne blebetajo kakor pogani in prosijo za prazne stvari, ampak naj prosijo Boga, ki je neskončno velik, za velike darove. Največji dar molitve je vera, ljubezen, upanje, mir in predvsem za to je treba prositi, za ostalo Bog že ve, kaj potrebujemo (prim. Mt 6, 7-8). Iz tega lahko izluščimo, kateri so pogoji za molitev, vredno uslišanja. Zelo pomembna je sprava z brati in odpuščanje nam storjenih krivic. Pred molitvijo je potrebna vdanost v Božjo Previdnost, zaupanje Bogu, notranja radost in duhovni mir. Kdor tako moli, postaja dostojnejši za zedinjenje s Sv. Duhom.

Jezus s prilikami ponazarja, da je treba vedno moliti in se ne naveličati. Podaja primer človeka, ki sredi noči prosi prijatelja za hlebe in jih dobi zaradi svoje vztrajnosti (prim. Lk 11, 5-6), podobno je z vdovo, ki doseže pravico pri krivičnem sodniku (prim. Lk 18, 1-8). Koliko bolj bo z nami usmiljen Bog, saj vsak, kdor prosi, prejme (Mt 7, 7-8; Lk 11, 9-10). Zato nam pravi, naj vztrajamo, naj trkamo in se bo odprlo. Neprenehoma pa molitisti, ki s potrebnimi deli združuje molitev in molitev s primernimi deli. Tudi krepstna dela ali izpolnjevanje zapovedi sodijo k molitvi. Stalna drža vernika pred Bogom je zato zelo pomembna. K taki drži lahko mnogo prispeva ravno post.

Na ta način je Jezus svoje življenje in delo v molitvi stalno podrejal Božji naravi, razumu in volji. Zato je lahko rekel: *"Resnično, resnično, povem vam: Sin ne more delati ničesar sam od sebe, ampak le to, kar vidi, da dela Oče; kar namreč dela on, dela enako tudi Sin. Kajti Oče ima Sina rad in mu pokaže vse, kar dela sam, in še večja dela od teh vam bo pokazal, tako da se boste čudili. Kakor namreč Oče obuja mrtve in jim daje življenje, tako tudi Sin daje življenje, komur hoče"* (Jn 5,19-21). Jezus je torej tako povezan z Očetom, da ga tudi ta usliši, ko ga Jezus za kaj prosi. Tako lahko Jezus po obuditvi mrtvega Lazarja iz groba reče: *"Jaz*

sem vedel, da me vselej uslišiš” (Jn 11, 42). Jezus lahko računa na Očeta, saj se v molitvi stalno obrača k njemu in ga pozna.

Jezus je v molitvi prosil za mnoge ljudi, ki so bili v njegovi bližini in katere je ozdravljaj. Rekli smo že, da je prečul noč v molitvi, preden je iz-

bral svoje učence. Tudi kasneje je molil za svoje učence - ohranjena je molitev med zadnjo večerjo, kjer Jezus prosi, da bi Bog učence obvaroval zla in jih ohranil združene v ljubezni (prim. Jn 17, 11b.15). Jezus pogosto moli za to, da bi ljudje ohranili vero in s tem ostali v območju Božje lju-

Z. Arnšek: *Seme*, 1997, žgana glina, v. 38 cm.

bezni, ki zdravi vse rane. Cilj Jezusove molitve v primerih čudežev je torej predvsem v tem, da človeka približa Bogu, da ga odpre za delovanje Božje milosti, ta milost pa človeka tudi telesno ozdravi. Zato Jezus velikokrat od tistih, ki jih ozdravlja, pričakuje vero - tisto osnovno odprtost, ki spušča Boga in Božjo ljubezen v naša življenja. Tudi vera sama pa je božji dar, nadnaravna krepost, ki jo vlije Bog. Zato je v molitvi in postu potrebno prositi za vero.

Vidimo, da je vse Jezusovo delovanje prežeto z molitvijo in tako s Svetim Duhom. Preden je Jezus odšel v puščavo, se je dal krstiti v Svetem Duhu. Preko njega je bil v molitvi povezan z Očetom. Molitev je še danes tista vez, ki povezuje človeka z Bogom. Po zakramentih, molitvi in postu še danes prejemamo Kristusovo milost in darove njegovega duha. Jezus je v moči tega Duha, v moči molitve, ki jo je opravljal pred Bogom, delal vsa mogočna dela. Tudi danes lahko rečemo, da molitev in post človeka obnovita v njegovi sličnosti Bogu in ga napravita deležnega mogočne božje ljubezni, ki rešuje mnoge. V molitvi naj bi se Bogu predali z nedeljenim srcem. To pomeni, naj bi resnično zaupali v živga Boga, ki je stvarnik vseh stvari in še danes vse ureja. Naše molitve Bog sliši in jih uslišuje, saj sam Jezus pravi: *"Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v katerikoli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih"* (Mt 18,19).

Vera in čudeži

Sedaj je čas, da se vrnemo k našemu odlomku o ozdravitvi božjastnega dečka. Ali Jezus ne ozdravi božjastnega dečka v moči svoje vere? Če pogledamo naslednje vrstice: *"Prosil sem tvoje učence, naj ga izženejo (hudega duha), pa ga niso mogli"* (Mr 9,18); *"O neverni rod! Do kdaj bom pri vas"* (Mr 9,19); *"Glede tega 'če moreš' pa - vse je mogoče tistemu, ki veruje"* (Mr 9,23), opazimo v tem odlomku tisto, o čemer je govoril Jezus tudi na drugih mestih. Govori namreč o veri.

Ko je Jezus na poti zvedel za smrt hčere predstojnika shodnice, ga je potolažil z besedami: *"Ne boj se, samo veruj"* (Mr 5,36). Tudi učencem je večkrat govoril o moči vere. Ko so ga ti opozorili, da se je smokev po njegovi besedi posušila, jim je Jezus odgovoril z besedami: *"Imejte vero v Boga! Resnično povem vam: Kdor bo rekel tej gori: 'Vzdigni se in se vrzi v morje' in ne bo dvomil v svojem srcu, temveč verjel, da se bo zgodilo, kar pravi, se mu bo zgodilo"* (Mr 11,23). Jezus učence še nadalje poučuje: *"Za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že prejeli, in se vam bo zgodilo"* (Mr 11,24). Tu je torej spet pokazana povezava med molitvijo in vero. Ti dve sta nedeljivo povezani - v veri namreč molimo in molitev nas ohranja v veri. Vera pa je nujno potrebna, da se zgodi čudež, oziroma da se v čudež verjame, da se čudež kot čudež tudi sprejme.

Jezus večkrat poudarja prav to moč vere. Ko je bil v neki hiši v Kafarnaumu, so mu skozi luknjo v strehi prinesli hromea. Ko je Jezus videl njihovo vero, je rekel hromemu: *"Otrok, odpuščeni so ti grehi"* (Mr 2,5). Hromi je vstal, vzel svojo posteljo in odšel ven. Tu vidimo, da Jezus ozdravlja celotnega človeka. Po ozdravitvi žene, ki je dvanajst let krvavela, pa je ženi rekel: *"Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge"* (Mr 5,34). Podobno pravi tudi slepemu Bartimaju, ko mu reče: *"Pojdi, tvoja vera te je rešila"* (Mr 10,52). Ravno nasprotno pa se dogaja v Nazaretu, kjer te vere v Jezusa ni. Marko nam piše takole: *"In ni mogel tam storiti nobenega mogočnega dela, samo na nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil"* (Mr 6,5). S tem pa ni mišljeno, da Jezus tu ne more storiti nobenega čudeža, ampak da so bili ljudje do te razsežnosti zaprti. Hoteli so samo zadovoljiti svojo željo po čarodejstvih. Tudi če bi Jezus tu storil kak čudež, ga ljudje kot takega ne bi dojeli. Saj tisto, kar prepričuje, ni čudež sam na sebi, ampak vera, ki v čudež verjame. Tako so farizeji priznali, da Jezus iz-

ganja hude duhove, vendar so to pripisovali pomoči Satana.

Jezus s svojimi čudeži oznanja prihod Božjega kraljestva in ozdravlja celega človeka. Največje suženjstvo za človeka je suženjstvo greha, Jezus pa je prišel zato, da nas odreši tega suženjstva in to je največji čudež. Za čudež pa je potrebna vera, saj Jezus tistim, ki se z vero obrnejo nanj, nakloni, kar ga prosijo. Potrebna je vera v Boga, ki nas ljubi kot Oče - to je začetek, središče in kraj izkušnje Svetega Duha. Ko človek čuti, da ga Bog brezpogojno ljubi, se ne more ustavljati tako nežni ljubezni. Ljubezen je zmožna ozdraviti kakršno koli bolezen in odpustiti kakršen koli greh, človek pa se mora tej ljubezni odpreti. Božja ljubezen dela največji čudež s tem, ko ljudi spreobrača, jih odrešuje. Jezus daje ljudem polnost, osvobaja jih duhovnih (odpušča jim grehe) in telesnih (ozdravlja mnoge bolezni) težav.

Jezus daje vernim mnogo obljub. Med drugim pravi: *“Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete in se vam bo zgodilo”* (Jn 15,7). Kadar se torej naše življenje sklada z Jezusovim, nam Jezus nakanja mnoge darove, predvsem nam daje vero in ljubezen, ti dve pa zmeraj obroditel bogate sadove. Apostoli in Cerkev so tudi po Jezusovi smrti delali čudeže, saj jim je Jezus obljubil, da jim bo Oče dal, kar koli ga bodo prosili v njegovem imenu. Praksa posta in

molitve, kadar so verniki hoteli izprositi večje milosti od Boga, se je ohranila. Bližina Boga, božja ljubezen vedno znova ozdravlja učinkovito in popolno.

Odlomek o ozdravitvi božjastnega dečka lažje razumemo, ko spoznamo božje odrešensko delovanje v zgodovini in konkretno življenje Jezusa. Ob zgodbi, ki nam jo podaja Marko, se nam lahko zastavlja mnogo vprašanj. Sam sem se osredotočil na problem posta, molitve in vere, ki nekako omogočijo čudež. Upam, da sem pot, ki pelje od posta in molitve preko vere do čudeža, prikazal dovolj jasno. Te poti pa ne gre razumevati kot nekatrške magične palice, ampak kot razumljivo posledico božje ljubezni. Če se človek tej ljubezni odpre, prejema od nje milosti in darove, v moči katerih lahko tudi ozdravi. Take-mu dejanju ljudje pravijo čudež, za nas kristjane pa je ozdravitev še en dokaz božjega odrešenskega delovanja. Čudež je namreč še marsikaj drugega, čudež je, da obstaja svet, da mi živimo... Kaj imamo, kar nam ni bilo dano? V zavesti, da smo Božja stvar, se v postu, molitvi in veri kristjani obračamo na Boga in priznavamo: “Vse je čudež - vse dogajanje izhaja iz božje stvariteljske roke”.

* Nekateri rokopisi tu dodajajo in s postom. Podobno je na koncu Matejeve pripovedi o istem dogodku. Tu rokopisi dodajajo: *“Ta rod odide le s postom in molitvijo”* (Mt 17, 21).